

Een nieuw leven

Katie Fforde bij Boekeryj:

*Keukengeheimen*  
*De kunstminnaar*  
*Een nieuwe kans*  
*Wilde tuinen*  
*Reddende engel*  
*Levenslessen*  
*Stoute schoenen*  
*Kunst en vliegwerk*  
*Halsbrekende toeren*  
*Praktisch perfect*  
*Schoon schip*  
*Trouwplannen*  
*Liefdesbrieven*  
*Een verleidelijk voorstel*  
*Zomerliefde*  
*De kers op de taart*  
*Met de Franse slag*  
*Vrij spel*  
*Iets ouds en iets blauws*  
*Een zomer aan zee*  
*Een tuin vol bloemen*  
*Het buitenhuis*  
*Een nieuw leven*

Katie Fforde

# Een nieuw leven

Het is nooit te laat om verliefd te worden



ISBN 978-90-225-8856-7

ISBN 978-94-023-1398-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Rose Petal Summer*

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 Katie Fforde

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn lieve vriendin Jo Thomas, die zo veel geweldige  
onderzoekstochten, schrijfretraites, wellnessweekendjes  
en flessen rosé met me heeft gedeeld. Dank je wel!



# Proloog

## *Twintig jaar eerder*

Caro trok haar trui over haar knieën, in het besef dat ze zo verstandig zou moeten zijn om vroeg naar bed te gaan. Ze had afscheid genomen van haar vrienden, die in de buurt nog iets aan het drinken waren, en voor vijf uur de volgende ochtend een taxi besteld om haar naar de andere kant van het Griekse vakantie-eiland te brengen, zodat ze de veerboot naar het vasteland en het vliegveld kon nemen.

Maar de prachtige donkere avond, gevuld met het zoemen van insecten en het zachte ruisen van de branding, was maar al te verleidelijk. De grote goudkleurige maan hing als een lantaarn vlak boven de zee. Van een wilde rozenstruik op een uitstekende rots dwarrelden lichtroze bloemblaadjes, en de lucht was zwanger van hun geur. Op de een of andere manier kon ze zich nog niet losscheuren.

‘Mag ik bij je komen zitten?’

Caro schrok even. Ze kon de vraagsteller niet goed zien, maar zijn stem was vriendelijk, en haar vrienden waren niet al te ver weg, dus voelde ze zich veilig.

‘Ga je gang,’ antwoordde ze.

Een paar minuten zwegen ze allebei. Caro was niet echt verlegen, maar ze vond de jongen die bij haar was komen zitten erg aantrekkelijk. Niet dat ze hem goed kon zien. Maar hij was lang en goedgebouwd. Ze wierp een tersluikse blik op hem en zag dat hij een ferme neus en kin had – een mooi profiel.

‘Wat ik zal missen aan de Griekse eilanden als ik doorreis,’ zei hij, ‘is de geur. De rozen – vooral hier en nu – ruiken geweldig.’

Verrast draaide Caro zich naar hem om, in een poging hem beter te onderscheiden. Zelf hield ze ook erg van geuren, maar haar vrienden leken geen enkel reukvermogen te bezitten en konden alleen parfums uit de taxfreewinkels op vliegvelden herkennen.

‘De meeste mannen hebben geen neus voor geur,’ zei ze. ‘Volgens mij hebben ze die verpest door al die deodorant die ze tijdens hun schooltijd hebben gebruikt.’

Haar metgezel schoot in de lach. ‘Ik ben Xander. Ik heb ook te veel deodorant gebruikt, maar ben toch geïnteresseerd in parfum,’ zei hij. ‘Je ruikt trouwens lekker,’ voegde hij eraan toe.

Caro schoof iets van hem vandaan, niet wetend hoe ze dat moest opvatten. Ze droeg alleen parfum op speciale gelegenheden, want het enige parfum dat ze echt lekker vond, was dat van haar moeder, en dat was peperduur. Haar flesje was bijna leeg, maar ze had het die avond toch opgedaan, in de hoop dat ze voor haar verjaardag een nieuw zou krijgen. ‘Ik ben Caro.’

Zich wellicht bewust van zijn wat vreemde opmerking vervolgde hij: ‘En waar woon je, Caro?’

‘In Londen,’ antwoordde ze. ‘Jij?’



‘In een kleine uithoek van Schotland die Glen Liddell heet.’ Hij zuchtte. ‘Maar ik wil nog veel van de wereld zien voordat ik terugga naar huis.’

Misschien kwam het door het donker en de magische avondlucht dat ze niet konden ophouden met praten. Xander vertelde haar dat hij parfums wilde leren maken, maar dat zijn vader daar faliekant op tegen was. Zij vertelde hem dat ze druk voelde om naar de universiteit te gaan, maar niet wist of ze dat wel wilde. Ze praatten over hun favoriete muziek, boeken en films. Soms waren ze het eens, en soms moesten ze hun meer ongebruikelijke voorkeuren uitleggen. Maar Caro had nooit het gevoel dat ze een afwijkende mening hoefde te verzwijgen; ze wist dat hij haar niet zou veroordelen, maar juist geïnteresseerd zou zijn.

Plotseling zagen ze koplampen naderen op de kustweg. Haar taxi. De ochtend brak aan, en ze moest gaan.

In de taxi onderweg naar de veerboot beseftte ze dat de tranen over haar wangen biggelden. Ze had een man ontmoet met wie ze zich in alle opzichten verbonden had gevoeld, en ze hadden niet eens contactgegevens uitgewisseld. Hoe had ze dat laten gebeuren? En zou ze er de rest van haar leven spijt van houden?



# 1

‘Een caravan,’ zei Caro terwijl ze om zich heen keek en haar teleurstelling probeerde te verbergen. Het was niet eens een mooie caravan. Hij was van plastic, en er hing een muffe geur van oud tapijt.

‘Ja, het spijt me,’ zei de vrouw die Caro naar haar tijdelijke nieuwe thuis had geleid. ‘Er is wel een cottage, maar die moet nog bewoonbaar worden gemaakt. Hij is verhuurd geweest en in slechte staat.’

De vrouw, die zichzelf had voorgesteld als Heather, klonk volgens Caro helemaal niet alsof het haar speet. Heather was achter in de vijftig, met keurig, in een boblijn geknipt grijs haar. Ze was heel vriendelijk, maar wist niet – kon niet weten – hoe teleurgesteld Caro was over het huis.

Tijdens haar sollicitatiegesprek in een Londens hotel was over een typisch Noord-Schotse cottage gesproken, en Caro had zich een laag stenen gebouw met dakpannen of misschien zelfs een rieten dak voorgesteld. Ze had slechts een vaag idee

over Schotland en rieten daken, maar het was een mooi beeld geweest, en in haar fantasie had het huis alleen naar turfrook of anders naaldbomen geroken. Mevrouw Leonie Gordon (zeg maar Lennie), bij wie ze had gesolliciteerd, was aardig geweest, vond Caro, nogal deftig, maar hartelijk. Een stinkende caravan had beslist niet tot de afspraak behoord.

‘Nou, maak het je gerieflijk,’ zei Heather, die vanuit de deur-opening de caravan vluchtig inspecteerde. ‘En kom daarna naar het huis voor een glaasje sherry. Murdo drinkt rond zes uur altijd een glas. Met een beetje geluk is het hele team er en kun je iedereen ontmoeten. Al weet ik niet of Alec komt. Hij is op reis geweest. Dat is een van de redenen dat de cottage nog niet af is. Zullen we zeggen tot over een half uur? Is dat lang genoeg?’

‘Ik denk het wel,’ antwoordde Caro. Ze voelde zich bedrukt. Waarschijnlijk omdat ze een lange reis achter de rug had en het afscheid van haar dochter Posy haar zwaar was gevallen. Hopelijk niet omdat ze beseftte dat ze een vreselijke vergissing had begaan door naar deze plek te komen. Nou ja, het was maar voor een maand of zo. Dat zou ze toch wel overleven?

Ze beklopte het bed om te voelen of het klam was. Zou ze snel een foto van de caravan nemen voor Posy? Versturen kon ze die waarschijnlijk voorlopig niet, want ze betwijfelde of de caravan bereik had (al leken de lakens in elk geval droog), maar misschien zou haar dochter erom kunnen lachen.

Posy wist niet meer dan dat haar moeder in Schotland een baan had aangenomen om voor een oudere heer te zorgen (of eigenlijk voornamelijk om te voorkomen dat hij brokken maakte, had zijn dochter Lennie gezegd). Caro had altijd al op een vacature in het tijdschrift *The Lady* willen reageren, maar ze had ook behoefte gehad om iets totaal anders te doen nu haar dochter naar Australië was afgereisd, zodat ze zich niet

eenzaam zou hoeven voelen op de woonboot in Londen waar ze samen hadden gewoond.

Ze piekerde er niet over om haar dochter haar andere redenen om de baan te accepteren te vertellen. Die wilde ze niet eens aan zichzelf toegeven.

Al had Caro geen energie om uit te pakken, ze zorgde wel dat ze er netjes uitzag voordat ze op weg ging naar 'het Grote Huus', zoals ze het in gedachten noemde. Ze deed minder moeite dan voor haar sollicitatiegesprek (rok, knielaarzen, een föhnbehandeling en highlights in haar donkerblonde haren bij de kapper), maar trok een schone spijkerbroek aan, werkte haar make-up bij en stak haar haren op, die zonder professionele behandeling wild krulden. Ze trok haar favoriete wollen poncho aan over haar trui, omdat die behaaglijk was en ze ervan overtuigd was dat het in Schotland altijd ijskoud was. Buiten voelde het winters aan, hoewel het eind april was, en de eerste prille tekenen van de lente waren zichtbaar tussen de bleke varens die in de beschutting van de enorme granieten rotsblokken groeiden. Op de bergen in de verte lag nog flink wat sneeuw, zou ze Posy later schrijven. In Schotland was ze een seizoen teruggegaan; ze zou nog dankbaar zijn voor de dikke truien die ze had meegenomen.

Terwijl ze het pad af liep bestudeerde ze het Grote Huus en stelde zich voor hoe ze het voor Posy zou beschrijven. Ze wist niet of Posy, die twintig was, zou begrijpen wat ze bedoelde met 'adellijk Schots', maar 'een landhuis waar griezelige zwarte vogels uit de torens oprijzen, maar dan zonder die griezelige zwarte vogels – het is gigantisch, grijs, met torens, en ziet er ongezellig uit' zou ze zich zeker kunnen voorstellen.

Binnen hoopte Caro verbleekte geruite tapijten aan te treffen, opgezette hertenkoppen en een enorm smeulend haardvuur. Ze zou het niet eens erg vinden als het vuur rookte, als er

maar vlammen waren. Haar vaste woonplek, de woonboot die ze van haar ouders had geërfd, in de buurt van Canary Wharf, had geen enkele verwarming waar vlammen aan te pas kwamen. Een van de zeldzame nadelen, die ze compenseerde met een overvloed aan kaarsen.

Op dit moment wenste ze dat ze haar jas en sjaal over haar dubbele laag wol had aangetrokken – de wind was sterk genoeg ‘om een graanveld om te maaien’, zou haar vader hebben gezegd. Ze hoopte dat ze niet te veel vragen zou krijgen. Murdo, Lennies vader, zou ongetwijfeld vragen hebben, maar ze had geen zin om ook nog door alle anderen ondervraagd te worden. Ze hoefde zich niet te schamen dat ze ‘winkelbediende’ was geweest en haar baan had verlaten ‘omdat de winkel had moeten sluiten’, maar erg inspirerend klonk het niet. Want ze was in veel opzichten perfect voor deze baan. Ze kon bridgen, schaken – tot op zekere hoogte – behoorlijk goed koken (haar roerei – een van Murdo’s lievelingsgerechten, was haar verteld – werd alom geprezen) en ze had, had Lennie tijdens het sollicitatiegesprek gezegd, een aangename stem. Een voordeel, omdat ze de krant moest voorlezen aan Murdo, wiens zicht te slecht was voor de kleine lettertjes. Ingezonden brieven scheen hij het liefst te horen, zodat hij verontwaardigd kon mopperen of instemmend grommend kon knikken. De eerste proef had ze doorstaan, en nu ze Lennies goedkeuring had, moest ze de man ontmoeten wiens mening echt telde. Met kracht liet ze de klopper – in de vorm van een hertenkop – op de voordeur neerkomen.

Heather deed open en liet Caro binnen in de hal, die bevredigend Schots was: groot en op het oog al generaties lang onveranderd. Aan de muren hingen de opgezette hertenkoppen waarop ze had gehoopt, en het verbleekte geruite tapijt had scheuren die met ducttape waren geplakt. Tot slot zorgde een

doordringende geur van turfrook voor extra Caledonische flair. Caro zuchtte tevreden. Dit was waarvoor ze zeshonderd kilometer noordwaarts was gereisd.

Er waren meubels uit allerlei perioden, maar geen enkel meubel was nieuw. Uit een leren stoel staken paardenharen, daar waar de ducttape – die blijkbaar voor alle reparaties werd gebruikt – had losgelaten. Caro had graag nog wat rondgekeken, maar Heather had meer te doen.

‘Nou,’ zei ze kordaat, ‘meneer is in de zitkamer. Als jij alvast naar binnen gaat om je voor te stellen, haal ik de drankjes.’

Aangezien ze slechts ‘personeel’ was en geen gewone gast, moest Caro die suggestie wel opvolgen, ook al was dat het laatste waar ze zin in had. Ze was niet echt verlegen, maar de gedachte om zonder bemiddeling haar nieuwe werkgever te ontmoeten, was intimiderend. Maar goed, ze kon ook niet in de hal blijven treuzelen, al had ze dolgraag de ingelijste oude landkaarten en familieportretten nader bekeken. Dus haalde ze diep adem en liep naar de zitkamer.

Het eerste wat haar bij binnenkomst opviel, was de enorme erker, die een prachtig uitzicht bood op het Loch. De heuvels en bergen erachter waren werkelijk schitterend, en Caro had graag naar buiten blijven kijken. Maar ze was niet gekomen voor het uitzicht. En bij het haardvuur, van top tot teen in tweed gekleed, stond een imposante oude heer.

Met een flits van herkenning besepte Caro dat hij op haar vader leek. Doordringende blauwe ogen onder borstelige zandkleurige wenkbrauwen, een verweerd gezicht en een vastberaden mond. Zijn slechte gezichtsvermogen maakte zijn blik niet minder fel.

Ze had maar één kans om een goede indruk te maken, besepte ze. Als ze zou laten merken dat ze geïntimideerd was, zou hij haar met de grond gelijkmaken. Tijdens haar sollicitatie-

gesprek had Lennie haar daarvoor gewaarschuwd, en Caro's eigen ervaring met ouderwetse eigenzinnige heren bevestigde dat.

'Hallo!' zei ze op hem af stappend. 'Ik ben Caro Fitzwarren.' Ze pakte zijn hand en schudde die.

Hij kneep in de hare. 'Dus jij bent mijn oppas, hè?'

Caro nam een besluit, erop voorbereid om linea recta terug naar Londen gestuurd te worden. 'Uw oppas? O, hemel! Ik dacht dat ik hier was om een beetje Rommé te spelen en over uw schouder mee te kijken terwijl u aan het patiencen bent. En misschien om u de minst grove ingezonden brieven uit *The Times* voor te lezen. Ik wist niet dat u een oppas nodig had!'

Er volgde een tergend lange stilte. Toen knikte hij. Zijn helblauwe ogen begonnen te twinkelen, en ze ontspanden allebei. 'Volgens mij ben je wel geschikt,' zei hij. 'Murdo McLean. Iedereen noemt me Murdo.'

Op dat moment rende een kleine hond van gemengd ras de kamer in en op Murdo af.

'Dit is George,' zei Murdo. 'Een ongehoorzaam kreng, maar klein genoeg om niet te veel schade aan te richten.'

George rende naar Caro toe en besnuffelde haar, om vervolgens zijn poot op te tillen en tegen haar spijkerbroek aan te plassen.

'O, mijn god!' flapte ze eruit.

'Hij heeft het toch niet weer gedaan, hè?' zei Murdo. Toen brulde hij: 'Heather! Die rothond heeft weer op het bezoek geplast! Hij had een spuitje moeten krijgen. Ik wist wel dat het een monster was.'

Murdo was duidelijk verzot op George, leidde Caro uit zijn tirade af. Hopelijk zou ze de hond zelf ook mettertijd vergeven.

Heather kwam de kamer in gesneld met een spuitfles en een doekje. 'Het probleem is,' zei ze, terwijl ze Caro de fles en het



doekje overhandigde, ‘dat hij het maandenlang niet doet, zodat je vergeet dat hij ertoe in staat is.’

‘Het betekent dat hij je aardig vindt,’ zei Murdo bars, zonder enig spoor van schaamte.

Caro spoot en wreef. Maar alleen een echte wasbeurt zou haar spijkerbroek schoon krijgen, wist ze.

‘Vinden jullie het erg als ik even terugga om me te verkleden? Het duurt niet lang,’ zei ze.

Heather knikte. ‘Neem je spijkerbroek mee terug, dan stop ik die in de wasmachine.’

Toen Caro even later licht buiten adem terugkwam, zat de zitkamer vol mensen. Gelukkig stond Heather toevallig – of misschien wel expres – klaar om haar te ontvangen.

‘Het spijt me heel erg van de hond!’ zei ze terwijl ze Caro’s spijkerbroek aanpakte. ‘Murdo is natuurlijk dol op hem, dus George is wat territoriaal geworden. Maar eigenlijk is het een lief beestje.’

‘Ik had al begrepen hoe gek Murdo op George is, en dat ik zijn hond voor lief zal moeten nemen. We worden vast wel vrienden. Ooit,’ zei Caro.

Heather zuchtte, schijnbaar opgelucht. ‘Niet alle mensen kunnen een hond vergeven die tegen hen aan heeft geplast.’

Caro schokschouderde. ‘Het is of dát, of terug naar huis,’ zei ze bot.

Heather knikte beamend. ‘Nou, kom maar kennismaken met de familie.’

‘Zijn het allemaal familieleden?’ vroeg Caro, plotseling overweldigd door het grote aantal mensen in de zitkamer.

‘Niet allemaal. Een paar werken in de een of andere functie op het landgoed. Kom, dan stel ik je voor.’

Caro zag een meisje – halverwege haar tienerjaren, schatte ze

– met een lange roodblonde vlecht over één schouder. Een opvallende schoonheid en op en top Schots, besloot ze.

‘Dat is Rowan, Murdo’s kleindochter,’ zei Heather. ‘Ik ben bang dat het hier wat eenzaam is voor haar. Schoonheid alleen is niet genoeg voor een meisje van zeventien.’

Caro knikte. Ze had Rowan niet ouder dan vijftien geschat. ‘Zijn haar ouders hier ook? Ik probeer een beeld te krijgen van wie wie is en wat de onderlinge verhoudingen zijn.’

‘Skye en Alec komen later, denk ik. Skye is een beetje...’ Heather zweeg, duidelijk piekerend over hoe ze haar moest beschrijven zonder disloyaal te zijn. ‘... artistiek.’

Caro lachte. ‘Ik heb vroeger in een winkel voor kunstenaarsbenodigdheden gewerkt. Sommige klanten leefden in feeënland.’

Heather knikte. ‘We noemen haar hier “de fee”. Alec is nogal gereserveerd, dus wees niet beledigd als hij onvriendelijk lijkt. Hij is drukbezet en heeft niet echt een sociaal leven. Hij woont in een eenvoudige cottage halverwege de vallei.’

‘Dus hij is Murdo’s zoon?’

‘Inderdaad. Ik zal je voorstellen aan Rab. Hij runt de rokerij. En dan is er nog Ewan, mijn man. Hij doet alles op het landgoed wat niemand anders doet en nog veel meer. Nou, wat kan ik je aanbieden? Whisky of sherry?’

Caro aarzelde. Aan de ene kant verlangde ze naar iets warmes en ontspannends, maar ze had het gevoel dat ze zich moest inhouden totdat ze met Murdo had gepraat.

‘Ik kan beter eerst met Murdo gaan praten,’ zei ze. ‘Daar heb ik nog geen kans toe gehad.’

‘Die hond!’ zei Heather hoofdschuddend. ‘Maar Murdo zal verwachten dat je sociaal doet. Neem een borrel. Ik breng je er wel een.’

Terwijl Caro op Murdo af liep, besepte ze hoe dankbaar ze

Heather was. Hoewel de vrouw duidelijk toegewijd was aan de familie, zou ze Caro door lastige momenten heen loodsen.

‘Murdo? Ik ben het, Caro.’

De oude man draaide zich naar haar om. ‘Ik ben niet blind, hoor, ik zie gewoon minder slecht dan vroeger. En dom ben ik ook niet.’

‘Zeker niet, maar we hebben nog geen gelegenheid gehad om te praten.’ Ze wachtte zijn reactie af. ‘En, wat is de dagindeling? Hoe laat verwacht je me ’s ochtends?’

‘Een uur of negen. Dan ontbijt ik en lees ik graag de krant. Daar kun je me bij helpen. Daarna maken we misschien een ritje over het landgoed – om de boel in de gaten te houden, weet je. Kun je een Landrover besturen?’

‘Ik heb het nog nooit geprobeerd, maar het lukt vast wel.’

‘Het is nogal een oudje, maar met veel pit, net als ik. Hij rijdt moeiteloos de heuvel op, of dwars door een beek, en komt er zonder een centje pijn aan de overkant weer uit.’

Toen Caro was gevraagd of ze kon rijden, had ze gedacht dat het om ritjes naar de winkels of de dokter zou gaan, en niet om serieus terreinrijden. Maar ze zou haar best doen. En zo nodig zou ze Ewan of iemand anders vragen haar een flitscursus te geven.

‘Heb je mijn zoon al ontmoet?’

‘Nee, je dochter heeft het sollicitatiegesprek met me gevoerd, in Londen.’

‘Lennie? Die is naar Canada om bij haar dochter te zijn. Die bevalt binnenkort.’

‘Dat vertelde ze. Het zal fijn voor haar dochter zijn om haar moeder bij zich te hebben.’ Caro zweeg even. ‘Lennie – zo moest ik haar noemen – heeft me gezegd dat je gewoon af en toe wat hulp nodig hebt, maar dat ik je niet mag betuttelen.’

Murdo blafte, wat zijn manier van lachen leek. ‘Volgde ze

haar eigen advies maar op! Een bazige vrouw, mijn dochter.’ Hij zweeg even. ‘Al is ze beter dan mijn zoon. Het landgoed interesseert hem geen zier.’

Caro vroeg zich af waarom hij geen Schots accent had – hij klonk op en top Engels. Een klassenkwestie, waarschijnlijk.

‘Ik ben hier net, maar de omgeving lijkt me prachtig. Ik kan niet wachten om op verkenning uit te gaan.’

‘Ik zal je rondleiden,’ zei hij zelfverzekerd. Toen ze niet meteen reageerde, vervolgde hij: ‘Mijn zicht is niet zo slecht als iedereen denkt. Ik ken dit landgoed op mijn duimpje. Ik ben hier geboren, en ik zal hier sterven.’

‘Geweldig,’ zei Caro, niet wetend hoe ze moest antwoorden.

Tot haar opluchting kwam Rab op hen af, de man die de rokerij runde. ‘Goedenavond, Murdo. Hoe maak je het? Caro, toch?’

‘Een afkorting van Caroline,’ verklaarde ze.

Rab knikte. ‘Ik hoop dat je tijdens je verblijf de rokerij een keertje komt bezoeken. Die begint goed te lopen.’

Hij had een aangenaam licht Schots accent, en Caro glimlachte onwillekeurig. ‘Heel graag. Roken jullie zalm? Of haring? Of wat?’

‘Voornamelijk zalm en haring, maar we willen het aanbod uitbreiden.’

Murdo snoof. ‘Tijdverspilling. De rokerij maakt geen winst.’

Rab keek Murdo aan met een mengeling van wrok en ergernis. ‘Het is gewoon een kwestie van investeren.’ Caro vroeg zich af of hij zijn baas zo zou hebben aangekeken als die goed had kunnen zien.

‘Dit is een stoer landgoed,’ verklaarde Murdo. ‘We hebben geen chique franje nodig. Gerookte zalm maken, belachelijk! We zijn verdorie geen winkeliers!’

Rab glimlachte opgelaten naar Caro. ‘Zoals je merkt zijn we het niet eens.’

‘Er is niets mis met winkeliers,’ zei Caro, te laat beseffend wiens kant ze het beste kon kiezen. ‘Tot voor kort werkte ik zelf in een winkel.’

‘Echt?’ brieste Murdo. ‘Als ik dat had geweten...’

‘Ik beschik nog steeds over alle vereiste kwalificaties,’ zei Caro rustig maar beslist. ‘Dus mijn laatste baan doet er niet echt toe.’

Eerder had ze nog gehoopt dat niemand naar haar eerdere werk zou vragen. En nu was ze er op haar eerste avond nota bene voor de tweede keer zelf over begonnen. Het kwam omdat ze het gevoel had dat Rab steun nodig had. Murdo kon inderdaad nogal dictatoriaal zijn, besloot ze. Nou ja, ze hoefde het maar een maand of twee met hem uit te houden. En misschien zou ze hem nog voor zich winnen. Ze wilde Posy niet hoeven te bekennen dat ze had gefaald en dat het een krankzinnig idee was geweest om naar Schotland te gaan, alleen om een kinderachtige ambitie te vervullen.

Ze probeerde net iets verzoenends te bedenken om tegen Murdo te zeggen, toen er commotie bij de deur ontstond. Een hond rende de kamer binnen, recht op George af (die onder de tafel zat), en begon een gevecht.

Vervolgens kwamen een man en een vrouw binnen: de man rende achter de hond aan, en de vrouw glimlachte dromerig naar iedereen alsof er niets aan de hand was.

Rowan stond op en liep naar de vrouw toe, die overduidelijk haar moeder was. Toen ze naast elkaar stonden, zag Caro nog beter hoezeer ze op elkaar leken – en hoe beeldschoon ze waren. Ook het meisje sloeg geen enkele acht op het hondengevecht.

De man bukte zich en sleepte de grotere, jongere hond – een spaniël, zo te zien – onder de tafel vandaan. ‘Geef hem maar op zijn donder, George!’ zei hij. ‘Skye, je moet je hond beter in bedwang houden.’

‘Het is Rowans hond, lieverd,’ antwoordde de vrouw. ‘Ze moet leren verantwoordelijkheid te nemen voor haar eigen zaken.’

Rowan wierp haar moeder een berustende blik toe, en de spaniël wurmde zich los uit de greep van de man.

Voorziend dat er nog meer kabaal kon losbarsten (al was het niet echt een gevecht, meer een oudere hond die een jongere hond op zijn nummer zette) riep Caro de spaniël toe: ‘Hier, jongen!’

De hond – nog min of meer een pup, besefte ze – rende op haar af, wellicht in de hoop iets eetbaars in haar wenkende hand te vinden. Ze greep zijn halsband en aaide het dier. Het was een snoezig beest, besloot ze.

De man kwam naar haar toe. ‘Het spijt me heel erg. Hij is totaal onopgevoed.’

Caro keek naar hem op. Bij zijn binnenkomst had ze hem meteen herkend, maar tot haar opluchting leek dat niet wederzijds. Het was donker geweest toen ze elkaar hadden ontmoet, en in twintig jaar was ze natuurlijk flink veranderd. ‘Het geeft niet. Het is een schatje, en hij heeft niet tegen me aan geplast.’

Alec lachte, en Caro’s hart sloeg over. ‘O god, heeft George dat gedaan? Wat gênant! Mijn vader is al even slecht in het opvoeden van honden als Rowan. Ik ben Alec, trouwens.’ Hij wendde zich tot zijn dochter. ‘Rowan, kom je eens voorstellen aan – Caro, is het niet? Dat zei Heather toch?’

‘Inderdaad.’ Caro vroeg zich af waarom Alec haar als eerste aan zijn dochter voorstelde en niet aan zijn vrouw.

Rowan voegde zich bij hen. ‘Hallo,’ zei ze zachtjes, met hetzelfde lichte accent als Rab.

‘Is dit jouw hond?’ vroeg Caro met een bemoedigende glimlach.

Rowan schokschouderde. ‘Ik heb hem van mam gekregen. Hij heet Galahad.’

‘Gally, afgekort,’ zei Alec.

Skye, Rowans moeder, kwam heupwiegend op hen af. ‘Jij bent vast Caro, die mijn schoonvader komt helpen. Ik heb begrepen dat je uit Londen komt. Ik wil je vragen mijn dochter niet met stadse invloeden te besmetten.’ Ze glimlachte beminnelijk. ‘We hebben haar bewust een beschermd leven gegeven. Hopelijk kan ik erop rekenen dat je haar hoofd niet op hol brengt met verkeerde ideeën?’

Skye zou nog mooier zijn als haar glimlach oprecht was, dacht Caro. Ze negeerde de vraag van de vrouw en wendde zich weer tot het meisje. ‘Rowan, wat heb je prachtig haar.’

Rowan begon te glimlachen, maar haar moeder mengde zich in het gesprek. ‘We willen Rowan niet aanmoedigen om waarde te hechten aan oppervlakkige dingen als fysieke schoonheid. Ze is erg gevoelig – en vatbaar voor de verkeerde invloeden. Daarom hebben we haar thuisonderricht gegeven: om haar op de juiste weg te helpen. Hopelijk kunnen we haar inmiddels vertrouwen die weg te volgen.’

‘Belachelijk!’ zei Murdo, die op de een of andere manier het gesprek had opgevangen. ‘Ze is zeventien! Ze is geen kind meer. Ze zou naar kostschool moeten om haar opleiding af te maken.’

‘Ze is veel te jong om van huis weg te gaan!’

‘Onzin!’ zei Murdo. ‘Ik ben op mijn zevende naar kostschool gegaan, en het heeft mij absoluut geen kwaad gedaan!’

Het was duidelijk een argument dat hij vaker had gebruikt. ‘Behalve je totale ongevoeligheid en gebrek aan inzicht dan,’ zei Skye, maar zo zacht dat Caro, die vlak naast haar stond, het maar net verstond.

‘Hij is een afschuwelijke oude man,’ fluisterde Skye. ‘Vreselijk dominant. Je moet oppassen dat hij je niet tiranniseert.’

Hoewel Caro eerder nog hetzelfde had gedacht, voelde ze plotseling de behoefte voor hem op te komen. 'Ik red me heus wel.'

Murdo kon ze wel aan, vermoedde ze – tenslotte was hij zoals ze had verwacht. Maar de rest van de familie? Dat was een heel ander verhaal.